

1/2011

XB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

James Patrick Kelly:
S muži je kříž

České povídky

Ondřej S. Nečas:
Krůpěj pontského medu

Jiří Mazurek:
Pouto

Petr Plaček:
Setkání s Marií

Publicistika

Martin Šust:
J. P. Kelly

Pavel Žďárek:
Fantastika v kině roku 2011

Jaroslav Jiran:
Co by bylo dobré zlepšit

Cena: 75 Kč – 3,05 eura

9 771804 660004

Michael F. Flynn: Svět po velkém třesku

M. Fubiger

**TĚŠ SE,
KNECHTE!**

REVOLUCE V KARETNÍCH HRÁCH SE BLÍŽÍ...

CORAABIA

PŘÍCHÁZÍ V ROCE 2011

XB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraníční SF

James Patrick Kelly: S muži je kříž	3
Michael F. Flynn: Svět po velkém tlesku	20

Domácí SF

Ondřej S. Nečas: Krupěj pontského medu	35
Jiří Mazurek: Pouto	53
Petr Plaček: Setkání s Marií	59

Publicistika

Rozhovor: J. P. Kelly - Bojovník za legitimitu žánru	34
Výsledky literární soutěže XB-1 za rok 2010	49
Jaroslav Jiran: Co by bylo dobré zlepšit	50
Rozhovor: Ondřej S. Nečas - Musíte do toho vrazit srdce...	51
Digitální aréna: Darksiders	62
Martin Žďárek: Fantastika v kině roku 2011	63
Fandomanie	67

Fantastická věda

Odhalená chupacabra; Vesmírné oteplení; Telekomunikace v říši rostlin; Časoprostorová schovávačka	68

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Noční můra v Elm Street; Megamysl; Harry Potter a relikvie smrti; Chrysalis; BloodRayne; Klapka!	69

Vivisektor

Lupa: Michael Marshall Smith: Není cesty zpět	72
Čtenáři čtenářům; Zdeněk Volný: Kronika zlatých časů; Stephen King: Pod kupolí; Frank Herbert: Zelený mozek; Andrej Štiavnický: Kletba čachtické paní; Adrian Tchaikovsky: Impérium černé a zlaté; Radka Zadinová: Předehra; Agatha Christie: Smrtonoš; Joe Abercrombie: Nejlépe chutná za studena; Dean Koontz: Frankenstein, nevděčný syn; Danielle Trussoniová: Angelologie; David Moody: Nenávistní; Tajné války superhrdinů Marvelu; Manga Shakespeare: Sen noci svatojánské; Nové knihy	73

Šéfredaktor
Vlado Ríša
Zástupce šéfredaktora
Jaroslav Jiran
Redaktor
Martin Šust
Vydává

Konektor XB1 s.r.o..
Praha, Vinohrady,
Korunní 810/104, PSČ 101 00

Tisk
Libertas a.s.
Distribuce
společnosti holdingu PNS a.s.
Předplatné
SEND s.r.o.

Číslo vychází 5. 1. 2011

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele
Titulní strana Milan Fibiger

Karel Zeman

Předesílám, že nejde o našeho kmenového ilustrátora a malíře, ale o filmového režiséra, animátora, výtvarníka a loutkáře, který ovlivnil všechny děti a mládež za posledních šedesát let. Loni (3. 11.) uplynulo sto let od jeho narození a velmi mě potěšilo, že si na něj vzpomněla Česká televize a to hned třemi jeho filmy.

Karel Zeman je považován za pokračovatele George Mélièse, průkopníka animovaných efektů na počátku filmové éry. Jejich tvorbu od sebe dělí padesát let podstatného vývoje filmu, ale přesto mají hodně společného. Minimálně to, že se snažili hledat nové věci a postupy. Zeman začal rozvíjet kombinaci hry živých herců s loutkami a kombinaci loutkového filmu s kresleným. V tom byl nedostižný.

Každý z nás má někde hluboko v sobě uchované zážitky z jeho Cesty do pravěku, Barona Prášila, Bláznovy kroniky, verneovek - Vynálezu zkázy, Ukradené vzducholoď, Na kometě, nebo třeba z Čarodějova učně, pohádky natočené podle knížky Krabat.

Jsou to filmy, které nestárnou, filmy, na které jsem se díval jako kluk a podívám se na ně s chutí i dnes.

S nadšením se na ně díval můj syn a předpokládám, že stejně se na ně bude dívat i další generace. Karel Zeman dokázal ve svých filmech nejen bavit, ale i poučit, vždyť Cesta do pravěku je vlastně průřez vývojem Země, jak ho v té době viděli vědci.

Karel Zeman za své filmy dostal dlouhou řadu ocenění, cen, ale stejně ho muselo nejvíce těšit nadšení a zájem diváků. Mimochodem, říká se, že když Steven Spielberg navštívil Prahu, požádal o videokazetu právě s Cestou do pravěku.

Kdybych mohl Karlovi Zemanovi popřát k narozeninám, určitě by mě napadlo, stejně jako mnohé jiné, předat mu dort ve tvaru té nádherné ponorky s vesly z Vynálezu zkázy.

Dík, pane režisére, za nezapomenutelné zážitky.

Vlado Ríša

Poděkování

Není zvykem, aby v prvním čísle daného ročníku děkovala redakce čtenářům s takovým dojetím, s jakým to činím já. A už vůbec to není zvykem v případě druhého čísla časopisu jako takového. Je až neuvěřitelné, jakou podporu jste nám vyslovili ve svých mailech, kolik milých slov bylo napsáno o naší práci, kterou jsme odvedli jinde. Nebylo málo mailů, které se týkaly předplatného, kde by naši budoucí čtenáři nepoděkovali za to, co jsme udělali pro ně a pro sci-fi v Česku.

Vaše podpora v těch chvílích nám strašně moc pomohla.

Strašně moc děkujeme a za celou redakci mohu jen slíbit, že se budeme snažit, aby vám naše Ixběčko přinášelo minimálně stejné množství potěšení jako

Ondřej S. Nečas a Vlado Ríša

Vláda Kejval

Šimon Schuster

Zdeněk Zachodil a Duro Červenák

Ikarie, s kterou jste vy, právě tak jako my, strávili neuvěřitelných dvacet jedna let.

Vlado Ríša

Karel Zeman

Velmi mě potěšilo, že jsme si na výročí nevzpomněli jen my, ale i někdo jiný. Česká republika vydala u příležitosti stého výročí narození tohoto vynikajícího člověka dvousetkorunovou stříbrnou minci.

Ceny na Fénixconu

Předávalo se jich tam, jak říkají přátelé Slovinci, „neúrekom“, tedy hodně. Většinou jsou na fotografiích ti, co ceny vyhráli, tentokrát to však budou ti, co ceny předávali. A jestliže se tam vítězové „přípletli“, tak to není naše vina. O ceně časopisu XB-1 se píše v jiné části tohoto čísla, ale fotografií šéfredaktora s vítězem můžete zhlédnout tady. Další cenu O nejlepší fantasy předávali Vláda Kejval a Šimon Schuster. A cenu Conan Society předával sám Velký Šaman Zdeněk Zachodil.

John F. Kovář v Polsku

Že se Poláci vrhli na vydávání JFK, se ví. Nedávno vyšel druhý díl tentokrát Jiřího Walkera Procházky a prý se prodává vcelku dobře, a tak se připravují další.

Poláci vymysleli opravdu nádherné obálky a autoři některých českých pokračování mohou jen závidět a doufat, že se časem dostane i na ně.

James Patrick Kelly

S MUŽI JE KŘÍŽ

(MEN ARE TROUBLE)**1**

Upřeně jsem zírala na svůj datafon a snažila se ho přimět, aby zacvrlikal. Už jsem zkusila pozorovat i dveře, ale nikdo se k nim ani nepřiblížil. Samozřejmě jsem mohla psát zprávu o případu Rashmi Jonesové nebo utřít prach v kanceláři, a že ho tady bylo požehnaně. Případně jsem mohla přizvat ke konzultaci Johnnieho Walkera, který si dneska ráno otevřel kancel ve spodním šuplíku mého pracovního stolu. Místo toho všeho jsem se rozhodla otevřít okno. Nový případ mi třeba přinese poštovní holub. Nebo přiletí dovnitř přivázaný motouzem ke kusu cihly.

Tři poschodí pode mnou se táhla Market Street stejně prázdná jako zbytek města. V dohledu se potloukaly jenom dvě obyčejné pipky v pohodlných botách a jedna babča obutá do sandálů a zabalená do deky. Seděla na obrubníku před mrtvou výlohou Starbucks a brnkala na kytaru, aby si vyžebrała pár drobných. Doufala, že v místním pekle najde nějakou filantropku. Hlas měla tichý, ale sladký jako broskvovou zmrzlinu. *Kde jen ten můj milý je? Už vadnu jako lilie.* Chudák stará, pomyslela jsem si, už nejsou žádní milí, ani pro tebe, ani pro nikoho jiného. Přestala, když nad námi s plácáním křídel přeletěl ďas a střemhlav zamířil na přistání k vedlejšímu bloku. Až do téhle chvíle panovalo krásné červené ráno a vlhce slibovalo jaro, které v našem povadlém městě zatím pořád odolávalo útokům léta. Babča se opřela o kytaru, těžce se zvedla, přitáhla si deku k tělu a šourala se směrem k centru.

V tu chvíli mi zapípal datafon, ale byla to jenom Sharifa, má už téměř bývalá milá. Volala z nemocnice, měla na sobě světle modrý nemocniční mundúr a i na maličké obrazovce bylo poznat, že plakala.

„Ahoj Fay.“

Kousla jsem se do rtu.

„Přijď dneska večer domů. Prosím,“ řekla tiše.

„Nevím, kde mám domov.“

„Omlouvám se za všechno, co jsem ti řekla,“ ovinula si ruce kolem ramen. „Je to tvoje tělo. Tvůj život.“

Milovala jsem ji. Dělal se mi ale zle z toho, že mě osemnili, z potratu a ze všeho, k čemu mezi námi v minulém týdnu došlo. Mlčela jsem.

„Už jsi to udělala?“ Její hlas ve mně vyvolával pocit šmirgl-papíru jezdícího po skle. Znovu mě to podebralo. Byla tak hluboce raněná, že to slovo nedokázala ani vyslovit.

„O čem to vlastně mluvíme, paní doktorko,“ odpověděla jsem posměšně. „O tom mém výskrabu?“

Obličej se jí zkrfivil: „Takhle nemluv.“

„Jestli chceš pikantní podrobnosti, můžeš si mě najmout, abych sledovala sama sebe. Práci potřebuju jako sůl.“

„To snad nemyslíš vážně!“

„Nojo, nojo, paní doktorko,“ odušila jsem a zavěsila.

Můj život byl v troskách, i když nešlo o nic, co by vydalo na titulky hlavních zpráv. Okno jsem měla pořád otevřené, ale

Sharifin telefonát nejspíš vysál z mé kanceláře všechny vzduch. Říkala jsem si, že by mi bodlo pořádné kafe, ale ve skutečnosti by se mi spíš hodila bohatá teta, dovolená na Fidži a nová přítelkyně. Zamkla jsem za sebou dveře a loudala se chodbou k výtahu. Ve chvíli, kdy jsem se chystala stisknout přivolávací tlačítko, kabina s cinknutím zastavila. Dveře se otevřely a za nimi stál George, bot-domovník, který má na starost údržbu naší budovy, a ďas, bezpochyby tentýž, který před chvílkou přeletěl kolem. Byla jsem přesvědčená, že mne se jejich přítomnost nijak netýká. Ďas jde nejspíš kvůli úlevě na daních za bláznivou Martou, která má kancelář na stejné chodbě jako já, nebo bere hodiny klavíru o patro výš u Abby. Hm, bylo to stejně pravděpodobné, jako že násosky chodí do baru na buráky.

„Ahoj Fay,“ řekl George, „tento zde doufal, že najde tebe ve tvé kanceláři.“

S vytřeštěnýma očima a pokleslou čelistí jsem na ďasa tupě zírala. Samozřejmě jsem jich už pár viděla na videu i na obloze. Před časem jsem dokonce jednoho potkala, jak šmajdá k radnici, ale nikdy jsem nestála u žádného tak blízko, abych mu mohla vrazit pár facek. Ďasy jsem upřímně nesnášela. Dveře výtahu se zachvěly a začaly se zavírat. George mezi ně vstrčil ruku, aby je zarazil.

„Může tebe tento zde požádat o chvíli času?“ zeptal se George.

Ďas měřil něco přes metr. Jeho obličej měl barvu zaschlé krvavé skvrny, jen malý chřtán se mu jakoby vlhce lesknul. S mlaskavým zvukem nasával vzduch, jako by ho líbal. Blanitá křídla měl pevně obtočená kolem těla a pod jejich rezivým průsvitným příkrovem jenom náznakem prosvítal štíhlý trup. V plochých složených hmyzích očích jsem viděla svůj vlastní odraz. Vypadala jsem, jako kdybych právě dostala ránu palicí.

„Něco snad jest politováníhodného, Fay?“ zeptal se George.

Byla to nahrávka pro mne, abych vtipně předvedla, že já, Fay Hardawayová, se jen tak nenechám zastrašit nějakým nepřemožitelným mimozemšťanem bůhví odkud, navíc masovým vrahem.

„Ne,“ ucedila jsem. „Pojďte za mnou.“

Kdyby dokázali použít židle, krásně bychom se do kanceláře vešli. Jenže George mi oznámil, že než začneme, ďasík se potřebuje pohodlně usadit. Přikývla jsem a sama si sedla za stůl. Byla jsem ráda, že mezi těmi dvěma a mnou stojí nějaká překážka. George odtáhl obě zbývající židle do maličké recepce, ďas roztáhl křídla, vyletěl na pořadač a zvířeným vzduchem mi rozčeřil papíry na stole. Uvelebil se tam jako na hřadu a s roztaženými křídly vyplnil prakticky celou plochu stěny, která na délku měří skoro šest metrů. George se vmáčkl do kouta, zatáhl dovnitř ruce a nohy, takže z něj zbyla jenom hlava a modravě zářící robotická deska. Ďas se na mě díval pohledem, který ve mně vzbuzoval dojem, že rozjímá, jak zajímavá by ze mě byla předložka před krb. Na obrazovku

počítače jsem vytáhla tři ikony: *Nový případ*, *Vyhledávání*, *Poplach*.

„Ty svoluješ, aby tento zde promluvil za Seeren,“ zeptal se George. „Seeren má hlubokou touhu pověřit tebe vyšetřováním.“

Ďasové s námi nikdy nemluví a nevysvětlují, co dělají a proč. Nikdo přesně neví, jak komunikují s armádou botů, které vyrobili a pak nám je dali k dispozici jako pomocníky.

Otevřela jsem soubor s názvem *Nový případ* a zablikalo na mě zelené světýlko. „Tenhle rozhovor si nahrávám. Pokud případ vezmu, nahraju celé vyšetřování,“ vysvětlovala jsem věcně.

„Moudré gesto, Fay. Tento zde chce podotknout poznámku k Rashmi Jonesové, tvé klientce.“

„To není moje klientka.“ Měla jsem co dělat, abych nespadla ze židle. „Co je s ní?“

„Seeren vyjadřuje hlubokou lítost. Každá smrt oslabuje celek.“

Nelíbilo se mi, že ďas ví něco o Rashmi. A už vůbec se mi nelíbilo, že ví o její smrti. Rashmiino tělo jsem našla v pokoji číslo 103 v motelu Comfort Inn sotva před dvanácti hodinami. „Ten případ už má v rukou policie,“ zavrtěla jsem hlavou a bylo mi jedno, že to říkám na půl pusy. „Nebo spíš to, co z něj zbylo. Nemůžu pro vás nic udělat.“

„Ty dáš své svolení, Fay?“

Na obrazovce už blikala nová ikona. Klikla jsem na ni a otevřel se mi obrázek Rashmi v tmavošedých šatech bez rukávů, ve kterých zemřela. I ve vlasech měla tutéž modrou stužku. Usmívala se jako bezstarostné dítě, které ví, že zítra začínají prázdniny. Rozhodně v tu chvíli vůbec nepřemýšlela o tom, že by si na obličej nasadila inhalátor naplněný kyano-
vodíkem. Za ruku ji držela nějaká bruneta oblečená do pánského obleku s proužkem a ladicím malým kloboučkem ozdobeným závojem jemným jako dým. Obě stály pod zahradním loubím obaleným růžovými růžičkami. Dívaly se doprava, ve směru ruky někoho třetího, kdo stál mimo záběr. Byla to elegantní ruka, která se nikdy nemáchala ve vodě na nádobí, ani nevyměňovala plenky, a na prsteníčku jí trůnil široký stříbrný prsten s vyrytým vzorem; možná šlo o stylizované písmeno. Zvěřila jsem prsten a chvíli se mořila s rozlišením, ale nedokázala jsem rozeznat, co na něm je.

Podívala jsem se na Ďasa a pak na George: „Takže?“

„Tento zde si povšiml zejména údajů,“ řekl George. „Data a času. 12. června, 14:52.“

„Říkáš, že tohle někdo vyfotil včera odpoledne?“

To nehrálo. Vlastně hrálo. Věděla jsem, že Rashmi kupovala včera před polednem v centru boty. V 11:46 si za třináct dolarů pořídila hitovky letošní sezony od Donyi Durands, které se u jejího těla nenašly. Ve 13:23 zaplatila osmdesát devět centů za waldorfský salát a ledový čaj v bistru Maison Diana. V motelu se ubytovala v 18:40. Pokoj zamluvený neměla, takže mohlo jít o okamžité rozhodnutí. Recepční si na ni vzpomněla a popisovala ji jako značně rozrušenou. Přesně takhle to řekla. Byl to výstižný, i když trochu moc intelektuální výraz na takový podnik. Co za člověka si půjde koupit drahé boty pár hodin před tím, než spáchá sebevraždu? Jedině někdo, kdo je značně rozrušený. Podívala jsem se znovu na obrazovku. Pokud bych chtěla nějak popsat výraz Rashmi Jonesové na téhle fotce, rozhodně bych neužila slovo „rozrušená“. Pak jsem si všimla bot – byly to šedobílé střevičky od Donyi Durands.

„Kde jste k tomu přišel?“ zeptala jsem se řáda.
Zíral skrz mě jako skrz špinavé okno.

Zkusila jsem to s botem. Nedá se říct, že mám George přímo ráda, ale zatím se mnou vždycky jednal na rovinu.
„O co tady jde, Georgi? Chcete najít tu chlapnu?“

„Chlapnu?“

„Tu ženu, která drží Rashmi za ruku.“

„Seeren vědom jest si velmi, že jedná se o Kate Vermeilovou,“ odpověděl George. „Řečená Kate Vermeilová přijímá práci v domě číslo 44 na East Washington Avenue a domov přijímá v domě číslo 465 na Dvanácté Avenue, druhé poschodí, byt vlevo.“

Tohle se mi nelíbilo. Vůbec se mi to nelíbilo. Rashmiina matka mi řekla, že její dcera měla kámošku od krístáků jménem Kate, ale neznala příjmení, natož adresu. Otočila jsem se znovu k řádovi. „A tohle všechno víte jak?“

Místo odpovědi se mi dostalo jenom dalšího prázdného pohledu.

„Seeren,“ odstrčila jsem židli od stolu, „bojím se, že vás ke mně George dovedl špatně. Jsem soukromá detektivka.“ Vstala jsem, abych je vyprovodila z kanceláře. „Jedna jasnovidka úřaduje naproti přes ulici.“

Tentokrát George o svolení nepožádal. Počítač zavrňel a na obrazovce přistála nová ikona. Potvrzení o bankovním převodu tisíce dolarů mě vrazilo zpátky do židle.

„Upřímné povzbuzení,“ řekl George. „Stejná částka jest ti nabízena po úspěchu tvého vyšetřování.“

Představila jsem si tisíc obědů v restauracích s lněnými ubrusy. „Tak už mi řekni, oč jde.“ A tisíc láhví dobré skotské.

„Tento zde upomíná na ruku neviděné osoby,“ pokračoval bot. „Seeren má velkou touhu k setkání s řečenou osobou za účelem plodné obchodní diskuse.“

Ta věc smrděla stejně jako popelnice u stánku s pečenými rybami. Menší obnos drahocenných peněz právě změnil v předstírané ekonomice majitele. Botové udržovali všechno v chodu, ale nehnuli ani prstem, aby vytvořili jakoukoli nadhodnotu jenom vzdáleně připomínající bohatství. Od toho jsme tady zřejmě byly my, jenomže my jsme ztratily odvahu. V některých částech města by se dala za tuhle částku předplatit vražda prvního stupně a ještě by vám k tomu pro štěstí přihodili pár menších přečinů.

„Je to stokrát víc, než za kolik stojím,“ řekla jsem. „Jestli Seeren čeká, že přerazím ruku, která k tomu prstenu patří, je na špatné adrese.“

„Násilí potřebné jest odsoudit,“ odpověděl George. „Avšak Seeren ukládá Fay diskrétní být o všem. Nikdy policie, nikdy noviny, nikdy fámy, bude-li to možné.“

„Hm, diskrétnost,“ broukla jsem a potvrdila převod peněz.
„Za dvě velká piva budu mlčet jako hrob.“

2

Byla bych si mohla vzít taxík, ale skoro všechny teď řídí botové a botové zásadně nedrží jazyk za zuby. Měla jsem sice tisíc dolarů v bance, ale usoudila jsem, že je chvíli nechám, aby si tam zvykaly a začaly se cítit jako doma. Takže jsem na Dvanáctou vyrazila na kole. Když jsem projížděla čtvrtí, kde Dvanáctá leží, začaly ve mně hlodat určité pochyby. Tahle část města dostala kopanec a s krvácející hlavou ji nechali pohozenou na chodníku. Temné bary se opíraly o zastávárny a výlo-

hy byly zatlučené překližkou. Určitě tady bylo víc botů než ženských a víc krys nežli botů.

Lázně Adagio se krčily na Dvanácté v čísle 465. Byla to cihlová budova a luxarové sklo ve výkladní skříni měla poškrábané tak, že vzbuzovalo dojem, že po něm stékají kapky hustého deště. Za výkladem se daly tušit zaprášené kytky a okna ve druhém patře byla zazděná. Zamkla jsem kolo k rozbitému autu, na datafonu zapnula nahrávání a vešla dovnitř.

Zadní stěnu maličké recepce pokrýval barevný plakát nějakého města ze Středomoří. V místech, kde nekvalitní pixely vytvářely chomáčovité shluky, trochu poblížovala prázdná pláž. Dveřmi vedoucími do útrob lázní vešel bot a postavil se k recepci pultu. „Dobré dopoledne, madam,“ pozdravil, „potěšitelné jest pro nás uvítat vás v podniku našem. Tento zde jmenuje se...“

„Hledám Kate Vermeilovou,“ přerušila jsem ho. Neztrácím čas klábosením s boty. „Je tady?“

„Politováníhodné jest, že ona nepracuje zde již.“

„Pracovala tady?“ podivila jsem se. „Řekli mi, že tu bydlí.“

„Tak to vám řekli špatně,“ ozvala se mohutná babča, která vyplnila celé dveře, a za pomoci kovové hole se těžce vbelhala dovnitř. Byla oblečená do žlutých květovaných šatů velikosti menšího cirkusového stanu a přes ně měla přehozenou modrou zástěru s vyšitým nápisem *Noreen* na levém prsu. Široký obličej připomínal bledost vejce natvrdo a na hlavě jí trnulo hnízdo tuhých šedých kudrčin. Vlastnila ty největší ruce, jaké jsem kdy viděla. „Postarám se o to, Barry. Jdi se podívat na Helen Ritziovou. Ve dvanáct jde na další jehlu, tak jí sniž teplotu na sto jedna stupňů.“

Bot se zdvořile uklonil a odešel.

„Tak o co jde?“ Hůl zakolísala a žena se opřela o pult, aby neztratila rovnováhu.

Z kapsy volných kalhot jsem vydolovala datafon, otevřela složku s licencí soukromého detektiva a datafon jí podala. Pomalu si všechno pročetla, pak zafuněla a datafon mi vrátila. „To mám nejradši – mladé fífleny, které dělají rádoby práci. Proč neděláš něco užitečného?“

„Jako třeba co? Mám dělat zákaznicím trvalou? Nebo peeling obličje?“

Byla to ženská z ocele a můj sarkasmus se od ní jenom odrazil. „Když nikdo nebude dělat skutečnou práci, za chvíli nás všechny nahradí botové.“

„Třeba to tak bude lepší.“ Měla jsem pocit, že musím něco říct, ale jakmile jsem tu větu vypustila z pusy, přála jsem si, abych to neudělala. Má generace si vedla lépe, než se to kdy podařilo babčám. Naše děti možná jednou nebudou potřebovat boty, aby dokázaly přežít.

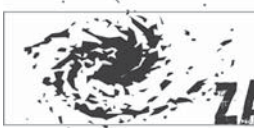
Naše děti. Spokla jsem prach a popel, který jsem z ničeho nic ucítila v puse, a otevřela v datafonu fotku od Seerena. „Hledám Kate Vermeilovou,“ otočila jsem k ní obrazovku.

Podívala se na ni a pak na mne. „Potřebuješ udělat manikúru.“

„Houby.“

„Živím se prací, děvenko, a když moc dlouho stojím, bolí mě kyčel.“ Ukázala holí na dveře za přepážkou. „Jak že se jmenuješ?“

Otlučený stolek na manikúru stál ve výklenku ozdobeném umělými hroznými, které na stropě nedokázaly úplně zakrýt skvrny po prosakující vodě. Příkrov prachu změnil barvu kuliček vína z rudé na šedou.

Noreen mi přejela palcem po konečcích prstů. „Koušeš si nehty? Nebo si je stříháš nůžkami na plech?“

Říkala si o zasmání, tak jsem jí ho dopřála.

„Takže: chceš nehty rovné, kulaté nebo oválné?“ Kůži měla suchou a plnou jaterních skvrn.

„Nemám tušení,“ pokrčila jsem rameny. „Byl to váš nápad.“

Noreen se usadila na polohovací stoličku stažené tak nízko, že měla obličej jenom pár centimetrů od mých rukou. Na stole stál komínek nerezových misek, sklenička vazelíny, kulatá slánka, miska plná balených cukrů šlohnutých u McDonalda a na vedlejší stoličku zásobník s tekutým mýdlem. Začala s pilováním – u každého nehtu od okraje do středu, zleva doprava a pak zpátky. Zezačátku pracovala mlčky. Rozhodla jsem se, že na ni nebudu nijak tlačit.

„Kate u mne pracovala do minulého týdne jako masérka,“ řekla nakonec. „Z ničeho nic dala výpověď a nechala mě ve štychu. Musela jsem si vzít všechny její zákaznice. Já s tou svou bolavou kyčlí! Některé dny dokážu sotva vylézt z postele. Něco se jí stalo?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Ale pohřešuje se, ne?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nevím, kde je, ale to neznamená, že by se pohřešovala.“

Noreen nalila horkou vodu z varné konvice do jedné nerezové misky, přidala studenou ze džbánu, ze zásobníku vymáčkla trochu tekutého mýdla a pak směsí zakroužila. „Potop si tam nehty na pět minut,“ pokynula mi gestem. „Hned jsem zpátky. Musím se podívat, jestli Barry úplně nespálil Heleně Ritziové obličej.“ Se zaklením se postavila.

„Počkejte,“ zastavila jsem ji. „Řekla Kate, proč od vás odchází?“

Noreen se natáhla pro hůl. „Mluvila o tom pořád. Jeden by si myslel, že je první, koho to čeká.“

„První v čem?“

„Ty jsi tady detektivka, děvenko,“ zasmála se Noreen. „Včera se měla vdát. Nebo oženit? Chceš mi snad tvrdit, že na tom obrázku, který jsi mi ukázala, není její svatba?“

Šourala se pryč a bílé zdravotnické pantofle se sunuly po špinavém linu. Z vnitřních prostor lázní jsem zaslechla její dunivý hlas doprovázený botovým stacattem. Byla jsem v pokušení vytáhnout z kapsy datafon, ale nakonec jsem nechala prsty potopené v roztoku. Tu fotografii jsem viděla tolikrát, že mi bylo jasné, že má Noreen pravdu. Takže svatba. To znamená, že ruka s prstenem pravděpodobně patří nějakému kristáckému knězi. U obřadu musela být ještě svědkyně a taky fotografka; pokud ovšem svědkyně zároveň nefotila. Během těch dvou dnů, kdy jsem pracovala na zmišení Rashmi Jonesové, jsem samozřejmě nic nepochopila. Fajn, přiznejme si, že jsem detektivka na houby. Ale Rashmiina matka o svatbě určitě taky nevěděla. Nedává smysl, že by mě najala, abych jí našla dceru, a přitom mi zatajila něco takového.

„Řeknu ti,“ dověkla se ke mně Noreen a těžce se při tom opírala o hůl, „že z toho bota na mě jde hrůza. Poslala jsem si pro něj na radnici teprve minulý týden a už umí mou práci do posledního puntíku. Víš, co nechápu? Proč mluví tak legračně, když jsou tak chytří.“

„Protože je časové schválně udělali tak, aby nás přiváděli k šílenství.“

„K tomu přece nejsou třeba žádní botové, děvenko.“

Usadila se zpátky na stoličku, roztrhla pět pytlíčků s cukrem a vysypala si je do dlaně. Pak se natáhla pro slánku a nasypala na cukr špetku soli. Navrch nastříkala trochu mýdla a rozetřela hmotu mezi dlaněmi. „Mohla bych kupovat drahé ošetřující krémy, ale tohle funguje stejně dobře. Otřepej si ruce,“ kývla ke mně bradou, „a podej mi je.“

Chtěla jsem se jí vyptávat na Katiny novomanželské plány, ale když vzala mé dlaně do svých, zapomněla jsem na všechno. Nic podobného jsem nikdy nezažila. Dráždivé škrábání krystalků se mísilo se smyslným klouzáním namydlených prstů. Byla to rozkoš dokonale nakombinovaná s malou dávkou bolesti. Určitě se o tom zmíním Sharifě, samozřejmě pokud spolu budeme ještě někdy mluvit. Chvění v prstech jsem cítila celou hodinu potom.

Noreen nalila vodu do další misky a já se opláchla. „Proč by měla Kate kvůli vdavkám přestat pracovat?“ zeptala jsem se.

„To nevím. Snad to nějak souvisí s její církví.“ Noreen mi opatrně osušila ruce sepraným ručníkem. „Loni se dala ke křesťákům. Ježíš si možná nepřeje, aby vdané ženské masírovaly jiným ženským záda. Nebo ji třeba osemenili.“ Hořce se zasmála: „Nakonec se to stane každé.“

Na to jsem nijak nereagovala. „Řekněte mi něco o Kate. Jak pracovala?“

„Na to, co má člověk v těchto smutných časech na výběr, byla průměrná,“ ošetřovala mi kůžičku okolo nehtů tyčinkou z oranžovníku. „Většinou chodila včas. Mohla jsem si ji dovolit zaměstnat jenom dva dny v týdnu. Nebyla nijak průbojná, ale udělala, co se jí řeklo. Ale nikdy se nedokázala víc sblížit se zákaznicemi. To byl trochu problém. Vždycky se chovala, jako kdyby pro ni tohle byla jenom přestupní stanice. Držela se zpátky. Proto jsem taky říkala, že byla ze svatby celá vedle. Těch řečí, co kolem toho nadělala! Jako by to ani nebyla ona.“

„A co nevěsta?“

„Nějaká indická děvenka. Jmenovala se Rashy nebo tak nějak.“

„Rashmi Jonesová.“

Kývla. „Nikdy jsem ji neviděla.“

„Chodila do školy?“

„Určitě udělala střední, ale nevím jakou. Neudělala na mě žádný velký dojem. Vysokou v žádném případě nemá.“ Otevřela zásuvku se spoustou barevných lahviček. „Chceš bezbarvý lak, nebo barevný?“

„Barvu ne, to by působilo neprofesionálně.“

„Jak jdou obchody?“ střelila po mně pohledem.

„Říkala jste, že pro vás dělala masáže?“ zeptala jsem se místo odpovědi. „Kde se to naučila?“

„Teď se chvíli nehýbej,“ Noreen odšroubovala víčko jedné lahvičky. Mléčná tekutina na štetce vydávala podobný odér jako vteřinové lepidlo. „Schne rychle.“ Rychlými zkušenými pohyby nanasla lak na nehty. „Kate říkala, že ji to naučila matka. Prý pracovala v klubu zdravého životního stylu v hotelu Radisson, než ho zavřeli.“

„Měla ta její matka nějaké jméno?“

„Jasně.“ Noreen si při práci kousala spodní ret. „Prostě mamka. Podej mi druhou ruku.“

Natáhla jsem ji. „Když Kate nebydlela tady, tak kde?“

„Někde. Napsala to do osobních papírů.“ Nezvedla hlavu, dokud neskončila. „Hotovo. Trochu s nimi zamávej. Přesně tak, to je ono.“